

Soome lõuna-osa TET 2021 oktoober

Töökaaslane Jürx kutsus mind Soome TETi sõitma. Olin plaaninud tegelikult Alakonnu Sügiskünnile minna, aga Soome tundus ikkagi huvitavam. Jürx kutsus Pretsi ka lisaks kaasa ainus takistus oli töölt üks vaba päev saada. Rääkisin läbi ja sõit võis alata. Kell 6:30 pidime sadamas kokku saama, et 7:30 laevale pääseda. Laev lahkus juba 7:05 sadamast. Soomes tervitas meid kohe vihm, otsustasime võtta suuna otse itta, mööda kiirteed, et hakata mööda TETi tagasi tulema, sest laupäeval ja pühapäeval lubas ilusat ilma just lääne pool ja vihma idas. Jõudsime suhteliselt kiirelt Vene piiri äärde.

TETil on ühte silda ületades point-of-interest, et see on ainus koht, kust näeb Venemaad. Otsisime taga ühte ilmavaatlus torni, mis TETil oli valesse kohta märgitud, aga GPSis muidu õiges kohas.

Edasine tee oli suht tavaline korralikult pakitud kruusatee. Paaris kohas tuli meelde tuletada, et nii korras kruusateede peal sõidavad ka autod! Ja sõitsidki.

Ööbimiskoha ostustasime võtta ühe möki/laavu ehk siis katusealuse järve kaldal, leidsime kaardil ühe sobiva, aga see "koht" ise ei omanudki katusealust, niiet sõitsime edasi. Käisime poes, üllatuslikult samas poes/tanklas, kus olime kiireteedpidi sõites ka peatunud. Otsisime uue koha ja sinna jõudes vaatasid meile vastus "no camping" sildid...

Kell oli palju, kuna tegu oktoobriga, siis otsustasime, et jääme ikkagi sinna ja loodame, et keegi kontrollima ei tule. Ma tahtsin igal juhul telkida, niiet otsisin sobiva sileda koha metsa alla.

Teised jäid tuulevarjendisse. Tegime tuled, jõime, söime. Preedik otsustas aga ujuma minna

Hommikul tuli ikkagi sinna päris palju rahvast. Kokku oli vähemalt 5 autot. Mu telk oli õnneks rajalt piisavalt kõrval ja suht nähtamatu. Probleeme ei tekkinud.

Õhtul selgus ka, et ainus priimus, mis kaasas, ei tööta. Arvasime, et gaas otsas. Igatahes hommikul tuli vett keeta taaskord otse tulel.

Startisime umbes kell 10, tegime Helsingi eeslinnas peatuse, et poest uus gaas osta. Jürgen võttis kohe 2.

Vaatasime kaarti, et Helsingi ümbruse TET on kõik väikestel tänavatel ja kuna aega on meil vähe, siis ei ole mõttekas neid tänavaid sõita vaid mööda trassi panna järgmisse kohta.

Seal sattusime ainsa päriselt TETiks kvalifitseeruva raja peale, ehk venelaste ehitatud raudtee peale

Peale seda hakkasime öömaja otsima. Käisime poes, ostsime õlled ja läksime Preediku näidatud varjualuse suunas. Sinna ligi motikatega ei saanud, Jürgenil oli kohe pakkuda lähedal teine. Sõitsime tema järgi ja kiirteele, kus saime sõita mitmed mitmed kilomeetrid mitut erinevat tunnelit. Tuli välja, et Jürgenil leitud

varjualune on täpselt sama, mis Pretsi oma ja ligipääs ongi kehv. Jürgen leidis siis uue, ilm läks juba pimedaks, sõitsime tema järgi. Reviewd ütlesid, et tegu on järve kaldal asuva putkaga. Sõitsime mööda kruusa kuni tuli ette überpööramise koht, keskel oli palgihunnik. Jürgen aga sõitis otse metsavahele single trackile. Kogu selle aja ma üritasin mõistatada, kus kohas see järv siis on? Preedik aga karjus oma kiivrisse, et kuhu te hullud lähete... rada oli puhas enduuro rada, suurema rattaga ei oleks seal midagi teinud, husky oli piiripealne. Nägin pimeduses Jürgenit ratast seisma panemas ja sel hetkel intercomi jõudis ka Preediku abipalve, et ta on kinni. Ta oli vajunud kraavi tagumise rattaga, aga nii õnnetult, et küljejalg oli juurikate taga kinni. Läksin talle appi, ta tuju oli juba suht 0, sest tal oli lisaks gaasile ka klaaspudelid peal (õlu, viin). Liikusin tagasi Jürgeni poole ja ta oli juba mäest alla sõitnud, tulede valgel nägin, et ta ratta nina on vallis. LÄksin alla ja selgus, et seal on parajalt lai oja, sügavust ei tea ja nurgas, rajast kõrval on 3 pehme lauaga sild. Ta oli esiratta sillale ajanud ja tahtis abi, et üle sõita. Teisel pool oli savine püstloodis kallas. Kolmekesi saime ta ratta siis üle, järgmisena minu ratas. Sel korral lähenesime teistmoodi: mina mängisin siduri ja gaasiga, Preedik rullis esiratast ja Jürgen lükkas. Suht valutult saime mu ratta kätte. Viimasena siis Preediku ratas. Preedik ütles kohe, et ta tahab eest rullida, sest ta saapad on nii siledad ja sidurdamisega on tal keeruline. Jürgen arvas, et kuna ma sain nii lihtsalt oma ratta üle, siis ma võiks sõita. Sõitsin ka Preediku ratta siis üle. Teisel pool oli 50m kaugusel tee, kuhu peale Jürgen oma rattaga ei saanud, vaid jäi kinni ja kukkus külili. Ma proovisin hooga teele sõita ja tee all olid vist palgid, sest tagaratas jäi kinni ja libises ainult. Lõpuks teele saanud ja suund varjualuse poole võetud, selgus, et varjualune on .... Küün. Ja järve polegi, vaid on vilja põld... Talivilja polnud maha pandud, niiet olin nõus siis põllul telkima. Iga samm põllul aga muutis seda järjest pehmemaks. Rataste valgelt panime telgid üles, midagi ei joonud, sest süüa ei saanud. Preedik veel teatas, et ta ei kavatse mu ratast käima lükata sellel pehmel põllul, niiet panin siis enda ratta tuled kust.

Läksime juba kell 8 magama, sest priimus oli katki, lõket teha ei saanud. 9 aegu hakkas sadama, mis muutis kogu asja veel porisemaks.

Õösel oli jahe, miinuses

Külm ei hakanud, sest mul oli kaasas 2 magamiskotti - üks vana, suur, aga selle eest nelinurkne, kuhu sain oma thermaresti madratsi sisse panna ja teine mu tavaline Coleman Biker, kuhu sisse ronisin magama. Telki vedasin mõlemad ööd ka voolud, aga realselt neid ei kasutanud. Cardo ja kaamera panin laadima Antsu antud suure akupanga külge. Magamiskoti sees hoidsin telefoni ja 2 akupanka, üks suurem ja teine pisike. Pisike oli ühendatud mu seljasoojendusega, mille ööseks endale ümber panin ja kui väga jahe hakkas, siis lülitasin sisse. Lisaks oli müts ka koguaeg peas, niiet täitsa OK oli. Hommikul Preediku ratas käima ei läinud, voolu vähe. Antsu akupank, mis saigi just sellisteks puhkudeks kaasa võetud, tuli siis appi.

Tegime veel mõned fotod ja suundusime süüa otsima

Teepeal sai tehtud mitu peatus, et käsi soojendada. Mul oli rattale ostetud Oxford Hot Hands, mis käivad kartsuga ümber rutska. Need olid tänuväärt abimehed, kuigi liiga paksud, ja koos märgade kinnastega lõhkusid käenaha ära. Esimeses linnas, kust saime ka kütust, tegime Shellis peatuse. Saiad, mis sealt sai, olid ülipehmed ja head, kohv ka väga hea. Kohalikud vaatasid koos telerit, tunduski huvitav vanurite kogunemine olevat... tanklas.

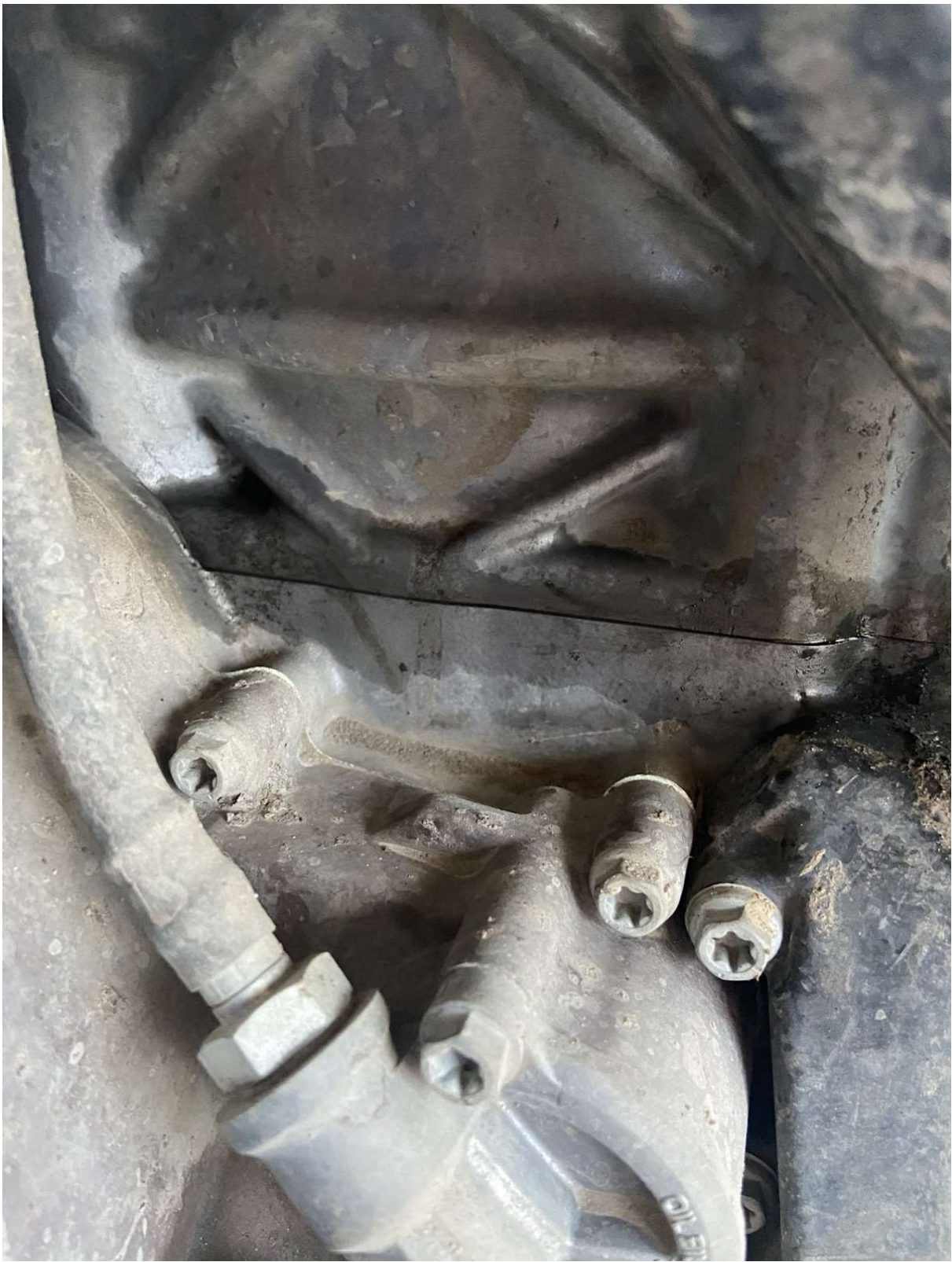

TETi finish oli Turu sadamas

Edasi siirdusime mööda kiirteed otse Helsingi sadamasse järgmise Tallinna laeva peale. Kiirteel oli tempo 130 kanti, väike 300ne Honda püsis kenasti kannul.

Tallinnas laevalt maha sõitma hakates avastasin ratta alt suure õliloigu, mootorituli ei põlenud, niiet sõitsin rahulikult koju. Kodus aga vaatas vastu selline vaatepilt:

Kuskohast tuli aga nii palju korruga välja, et loik alla tekkis, seda veel ei tea.

Mõned tähelepanekud mu Husqvarna 701 Rally kohta:

- Sumps on suunatud liiga üles, mistõttu sabakott saab kõik kuumad heitgaasid endale peale. Vaja kas sumps välja vahetada või midagi ümber teha
- Kütusekulu on üle 100 sõites ulmeliselt suur. Alla 100ga on enamvähem OK. Lisapaaki kasutasin korra sõidu ajal, niiet 2 liitrit liikus tagumisse. Alles pärast Eestisse jõudmist lükkasin reservi kraani täiesti lahti.
- Ratas on metsikult vali matkaratta jaoks
- Aga ta on väga lõbus ja parajalt kerge ka niisama ukerdamiseks
- Kiirteel tuulemüra on talutav, turbolentsi ei ole
- Sadula materjal on halb. Pool päeva oli tagumik märg, sest eelmine päev oli sadanud